

ԱՄԱՎԵՐՋԻ ՀԱՆԴԻՍՈՒԹՅՈՒՆ ՀՈԳԵՎՈՐ ԺԵՄԱՐԱՆՈՒՄ

Հունիսի 17-ին, երկուշաբթի օրը, առավոտյան ժամը 10-ին, հոգևոր ճեմարանի հանդիսարանում տեղի ունեցավ ա. էջմիածնի հոգևոր ճեմարանի 1967—68 ուսումնական տարվա ամալերջի հանդեսը, ի ներկայության Մայր Աթոռի միաբանության, Գերագույն հոգևոր խորհրդի և Վերստուգիչ հանձնաժողովի անդամների, հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմի և Մայր Աթոռի պաշտոնեականների:

Հանդեսին նախագահում էր Մայր տաճարի լուսարարապետ գեր. տ. Հալկազուն արքեպ. Աբրահամյանը:

Հանդեսն սկսվեց Հայկական ՍՍՀ պետական հիմնով և հոգևոր ճեմարանի քայլերգով:

Հոգևոր ճեմարանի վերակացու արժ. տ. Նշան քհն. Բեյլերյանի բացման խոսքից հետո, սկսվեց հանդեսի գեղարվեստական մասը, որի ժամանակ ուսանողները շնորհալիորեն հանդես եկան արտասանություններով, խմբերգերով և դաշնամուրային նվագով:

Հոգևոր ճեմարանի երգչախումբը կատարեց «Նմանեալ Մովսէսի» և «Որք զարդարեցին» շարականները: Բ լսարանի սան Հովհաննես արկ. Գրվըզյանը արտասանեց Ավ. Իսահակյանի «Մեր պատմիչները և մեր գուսանները» բանաստեղծությունը: Ա լսարանի սան Վարդան Տեղեկյանը դաշնամուրի վրա կատարեց Ռախմանինովի «Պոկա»-ն, Գ դասարանի սան Խաչիկ Խաչատրյանը արտասանեց Վ. Տեղյանի «Երկիր Նաիրի»-ն, Բ դասարանի սան Հակոբ Զյուփեյանը դաշնամուրի վրա կատարեց Կոստանդին Կրեւցենկովի «Պրիմա կարեզա»-ն («Առաջին շոյակը»), Բ լսարանի սան Հակոբ արկ. Նալբանդյանը արտասանեց Վ. Թեքեյանի «Աղոթք վաղվան սեմին առջև»-ը, Բ լսարանի սան Հովհաննես արկ. Գրվըզյանը դաշնամուրի վրա կատարեց Դյուվերնուայի «Վալս»-ը, Բ դասարանի սան Հակոբ Խաչատրյանը արտասանեց Սիլվա Կապուտիկյանի «Խոսք իմ որդուն»-ը:

Խ. Մեյխանաջյանի ղեկավարությամբ հոգեվոր ճեմարանի երգչախումբը կատարեց Կոմիտասի «Քաղհան», «Գարուն ա», «Խումար պառկե», «Իմ չինարի յարը», «Լեպ-հոլե, լե» խմբերգերը:

Գ լսարանի սան Սասուն արկ. Վարդան-

յանը, ի դիմաց հոգևոր ճեմարանի ուսանողության, կարդաց երախտագիտության և շնորհակալության հետևյալ ողերձը:

«Դեռ երեկ ձյուն էր ու ձմեռ:

Անձկությամբ նայում էինք պատմահանգիստի տակ բարձրացած քարդիներին ու սպասում անհամբեր, թե մերկանդամ ծառերը ե՛րբ կկանաչեն:

Իսկ հիմա կոռնկն է թառել հայոց գանգրագիսակ բարդուն, և երեկվա դողդոջ, վտիտ բողբոջներն այսօր դարձել են թուփ ու ծաղիկ:

Դուք, իբրև երջանիկ, հոգևաբեկ սերմնացաններ, եկել եք այսօր ձեր բերքը հավաքելու:

Օր-օրի մենք աճում ենք, հասակ առնում, ձեր բարի ու պայծառ հայացքների ներքո ծանրանում ենք ու իմաստնանում, իսկ դուք հոգևում եք, ծերանում: Մենք գտնում ենք, հարստանում, իսկ դուք վատնում եք, հատնում: Բայց դուք ուրախ եք ձեր շուայումների համար, որ ձեր կորցրածով, աղքատացումով հարստացել է մեկը. ճամփա է գտել ու կարող է քայլել և եթե ընկնի, կկարողանա բարձրանալ:

Դուք մեզ թեև եք տալիս:

Տալիս եք երազ ու տեսիլք:

Մոլորեցնում եք թռչելու գաղտնիքը:

Ինչո՞ւ, ինչպե՞ս կարող ենք մենք շնորհակալ լինել ձեր բարության, ձեր տվածի, ձեր վատնածի համար:

Ծերմակում են ձեր մազերը՝

Պատճառը մենք ենք:

Ջեզանից ոմանք ծերանում են, թեքվում՝

Պատճառը մենք ենք:

Ու թե պատահի, որ ձեզնից ոմանք էլ ջանեման մի օր ծերության հասակում՝

Կրկին պատճառը մենք կլինենք:

Հայ ուսուցիչը երկար-երկար ճանապարհ է անցել: Հայ հոգևորականը աղոթել է, սովորել ու սովորեցրել:

Երեկ՝ նրանք,

Այսօր՝ դուք:

Ու...

Վաղը՝ մենք:

Քայլել են.

Քայլել եք:

Եվ...

Պիտի քայլենք:

Պիտի անցնենք այն ճանապարհով, որով քայլել են մեր պատմության հսկաները: Իսկ այդ ճամփան հարթ ու հեշտ չի եղել: Քայլողի ոտքերը արյունոտվել են հաճախ: Նա, ով նախընտրել է հեշտը, խուսափել դժվարից, — անցել է անհուշ ու անհետ:

Տարօրինակ է գուցե.

Քայց այդ է մեր պատմության խորհուրդը, իմաստը: Երևի հենց դրա համար էլ դժվար է հայ լինել, հայ ապրել:

Մենք պարտավոր ենք՝

Ավարտին հասցնել ձեր սկսածը,

Վերադարձնել ձեր կորուստները:

Սակայն լավ է չխոստանալ:

Խոստումը ոչ թե խոսքն է,

Այլ՝

Գործը,

Աշխատանքը:

Հավանաբար դա է պատճառը, որ նա, ով ասելու շատ բան է ունենում, լուռ է երկար...

Զնորհակալության խոսքերը մաշվել են վաղուց:

Մենք շնորհակալության խոսքեր չենք թողել: Դրա փոխարեն պետք է աշխատենք, որքան հնարավոր է, ձեր հույսերն ու լավագույն ակնկալիքները արդարացնել:

Որ՝

Հայոց Հայրապետը

Եվ դուք

Գոհ մնաք մեզանից:

Որպեսզի եկող սերունդները խոսեն մեր մասին, ինչպես որ մենք ենք խոսում անցած ու անցնող սերունդների մասին»:

Հանդիսության երկրորդ բաժնում հոգևոր ճեմարանի վերատեսչի պաշտոնակատար արծ. տ. Հովհաննես քհն. Մարությանը կարդաց հոգևոր ճեմարանի 1967—68 ուսումնական տարվա հաշվետու զեկուցումը:

«Գերաշնորհ սրբազան հայրեր, հոգեշնորհ եղբայրներ, սիրելի դասախոսներ, սաներ և ներկաներ:

Հնձվորի անխառն ուրախությամբ այս պահին հավաքվել ենք այս նվիրական հարկի տակ ի մի բերելու 1967—68 ուսումնական տարվա մեր արդյունքները:

Հոգևոր ճեմարանի վերատեսուչ հոգ. տ. Ներսես Ժ. վրդ. Պողոսյանը, որը այս օրերին գտնվում է ազգիս Հայոց Հայրապետի՝ Ս. Ս. Վազգեն Ա կաթողիկոսի հետ հեռավոր Ամերիկայի հայաշատ գաղութներում՝ մեր քույրերին ու եղբայրներին բաշխելու համար ու. Էջմիածնի և հայրենիքի սերն ու լույսը, իմ վրա է դրել այս ուսումնական տարվա արդյունքները ամփոփելու պարտականությունը:

Էջմիածինը հալ եկեղեցու պատմության մեջ և մեր ժողովրդի՝ կյանքում ունեցել է և հավատում ենք, որ ունենալու է հետագայում նաև մեծ դեր: Այս շրջապատում է, որ շնչել են հիվանդությունը դարի մատենագիրները, պատմիչներն ու թարգմանիչները, այս սրբազան միջավայրում է, որ մեր վարդապետները ներշնչվել, երկնել, տառապել են մեր ժողովրդի հետ: Մեր հայրապետների և ժողովրդի կյանքով ապրող իշխանների, թագավորների և ազնիվ մարդկանց հանդիպման վայր է եղել ու. Էջմիածինը:

Մշակույթի և կրթական այս օջախը այսօր էլ իր համեստ ուժերով աշխատում է պատրաստել հայրենիքի և եկեղեցու սեղանների համար պատարագվող անձնավորություններ: Այս հաստատությունը միշտ կանգուն է մնացել յուրաքանչյուր հայ մարդու նյութական և բարոյական զոհաբերությամբ և քաջակերպությամբ: Վա՛յ այն ուսանողին, որին չի հասնում այս ճեմարանությունը, և որը չունի այս հաստատության հանդեպ իր պարտքը հատուցելու գիտակցությունը:

Այնուհետև արծ. տ. Հովհաննես քհն. Մարությանը համառոտակի ներկայացնելով ճեմարանի ներքին կյանքի պատկերը՝ եզրակացրեց.

«Այս հաստատությունը, ինչպես գիտեք, ազգինն է, և չմոռանաք մեր շնորհակալական խոսքն ասելու մեր հայրենի կառավարությանը, որը իր կարելին է անում հոգևոր ճեմարանի գոյատևման համար պայմաններ ստեղծելով:

Զնորհակալություն նաև հոգևոր ճեմարանի բոլոր բարերարներին և մեր ժողովրդին, որոնց նյութական և բարոյական աջակցությամբ է, որ միշտ կանգուն են մնացել և այսօր էլ գործում են մեր հոգևոր ճեմարանները:

Պարտք են գզում շնորհակալություն հայտնելու Մայր Աթոռի միաբանությանը, Գերագույն հոգևոր խորհրդի, վանական խորհրդի անդամներին, որոնք իրենց կարելին անում են մեր երեխաների դաստիարակության և այս հաստատության հարատևման համար»:

Զեկուցարի ավարտից հետո հրապարակվեցին այն ուսանողների անունները, որոնք ուսման, վարքաբարքի և արտադասարանական այլ օգտակար աշխատանքների համար արժանացան առաջին և երկրորդ մրցանակների:

Հանդեսն ավարտվեց գեր. տ. Հակագուն արքեպ. Աբրահամյանի շնորհավորական և խրատական կարճատև խոսքով, խմբովին երգված «Հայր մեր»-ով և «Պաղհպանիչ»-ով: